

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5065/2024
19.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Младеновић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Иван Констадиновић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1476/23 од 10.10.2023. године, у седници одржаној дана 19.12.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1476/23 од 10.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1476/23 од 10.10.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Панчеву П 682/23 од 05.06.2023. године, укинута је у целости решење о извршењу Основног суда у Панчеву ИИв 356/18 од 12.10.2018. године (став први изреке). Делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 79.500,00 динара на име адвокатских трошкова са законском затезном каматом од 04.10.2015. године до исплате (став други изреке). У преосталом делу за износ законске затезне камате на износ од 79.500,00 динара почев од 25.08.2018. године до 03.10.2018. године, тужбени захтев је одбијен (став трећи изреке). Обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове поступка у укупном износу од 79.350,00 динара (став четврти изреке).

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1476/23 од 10.10.2023. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П 682/23 од 05.06.2023. године у ставовима другом и четвртом изреке (став први изреке). Одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка као неосновани (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о посебној ревизији туженог, Врховни суд је нашао да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23-други закон) да би се о ревизији одлучивало као изузетно дозвољеној. Побијаном правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца да се обавезе тужени да му исплати трошкове извршених адвокатских услуга. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је ценио да је побијана пресуда у складу са праксом овог суда и правним ставовима израженим како у одлукама овог суда, са истим или сличним чињеничним и правним основом у ситуацији када је одлучивано о обавези плаћања награде за извршене адвокатске услуге. Зато нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној не основу члана 404. ЗПП, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана нити потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Примена овог института је резервисана за питања из домена примене материјалног права. У ревизији тужиоца указује се на питања процесног права у поступку одлучивања о основаности захтева и о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Из изнетих разлога на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате поднета је 26.06.2020. године, а имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање чија вредност не прелази динарску противвредност 3.000 евра што значи да се ради о спору мале вредности, то је ревизија недозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић